

Съз ^П **Ф**тъ **Оніа**, които били тамо, и слушали го като ^{же!} звалъ, **Ф**твѣщаъ и рѣклъ мъ: **Б**с дрѣже! токъ ѿ ^{ко} вашъ, ако е истина, **Ф**тиодъ нети трѣбътъ свидѣтъ ^{во} **Е**то и Родосъ, ето и скачанѣе-то.

Таѧ Приказка почава: че ако неможешъ и дѣлъ да покажешъ єдинъ работъ, каквъ да хоратъ вашъ, съ ^т напраздно.

Които са **Обѣщавалъ**, нѣвозмѣжно-то. **Г**

Съдѣнъ Человѣкъ билъ болѣнъ и намыралъ сѧ въ злѣ соста ^{са}. **С**и, и понѣже Лѣкарь-тѣ го **Ф**тчали, а **Онъ** молилъ тѣ на бози-тѣ, и **Обѣщавалъ** сѧ, че ако мъ повѣрнютъ здѣнъ вѣ-то, ще имъ принесе стояла въ жертву. А женѣ ако попытала, че **Ф**тъ гдѣ ѹз земешъ стотѣхъ вѣ ^б ако **Ф**здравѣши; а **Онъ** рѣклъ: че надѣешъ ли сѧ да склони ^а азъ **Ф**тъ тайжъ болѣсть, за да дѣйдятъ Бози-тѣ ^и ищутъ тіа работы **Ф**тъ мене.

Таѧ приказка **Ф**ваклѣва: че мнѣго чловѣцы **Ф**нда ^и шаватъ сѧ да стѣрятъ **Ф**нова, което не сѧ надѣяна ^и ломъ да го испѣлнѧтъ.

Лѣкаки-а. 16.

Съдѣнъ Лѣкакъ чловѣкъ **Ф**тишѣлъ въ храмъ-а Елинскъ ^и Ебга Аполліна въ Делфийскій Грѣдъ, и пойскалъ ^{рз} го **Ф**пыта. Того ради зѣлъ въ рука-тѣ си єдинъ Врабненъ ^и като **и** покрылъ сѧ дрѣхъ-тѣ си, исправилъ сѧ близдо ^и до трипѣдъ-а, и начнѣлъ да пыта Ебга-а и думалъ: ^{бо} Аполліне! токъ, що държъ въ руце-тѣ си, искамъ да ^{мч} кажешъ єдно **Ф**тъ дкетѣ, сирѣчъ: живоли е, или мре- ^и тво; и мыслилъ си, че ако бы нѣкакъ рѣклъ: че бы ^и мрѣтво, а **Онъ** да го покаже живо: ако ли рече, че было живо ^и тѣ такси да го оудави и да го покаже мрѣтво. А Ебгъ Апо-